

Carta oberta a l'expresident Jordi Pujol (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 14 d'agost de 2024

Es pot llegir la primera part de l'article [aquí](#).

Des d'una perspectiva nacional, en proporció, hi havia més catalans al barri de Coll-blanc als anys seixanta que ara a l'Eixample. Amb una mirada més actual i observant la recent arribada d'un quart de milió d'immigrants, la majoria de parla castellana, tot es veu més clar. Diàfan.

Hi ha qui creu encara que és Espanya qui obliga que les nostres fronteres siguin un colador, el colador més gran d'Europa. Bona gent, bona fe i autoengany. Això, a Madrid els va bé, és cert, però l'acceptació prové especialment de l'Espanya catalana. Dels de dins. Si s'haguessin quadrat en el seu moment amb l'enviament barroer dels *menes*, que representen només del 2% anyal dels nouvinguts, probablement des de Madrid actuarien diferent. Fa tres o quatre anys sentia les declaracions de la directora General en la matèria que es mostrava contentíssima que aquests xicots tan fermes, que anirien a remenar contenidors (de moment), triessin Catalunya com a destí final quan els ho preguntava la policia. Estava ben contenta perquè *Catalonia is different*. Estúpida i ridícula vanitat provinciana.

És evident que una operació de tal envergadura, amb un efecte crida automàtic tan massiu, requereix la col·laboració directa de les institucions locals i una mica més. Una recepció tan bèstia com la que va experimentar Catalunya en només deu anys (1998-2008) no es pot fer si no hi ha consentiment i col·laboració. Ho hem vist, fa pocs dies, amb els pisos municipals de Nou Barris (Barcelona) amb milers d'immigrants inscrits irregularment. Quina poca vergonya que les institucions no compleixen les lleis que proclamen. Ja fa

temps que corria la brama que molts ajuntaments empadronaven a la gent que ve de fora en equipaments i els més cíncics deien que eren escalfors mentals dels *conspiranoics*. Doncs no. No eren cabòries. Aquests tot ho acaben amb insults i amb els ridículs fums de costum.

Si a la cornisa magrebina hi ha una estructura mafiosa que controla i viu del tràfic de persones, que recordem-ho, ara és un negoci més lucratiu que el del tràfic de cocaïna, a Catalunya n'hi ha una d'institucional amb el suport entusiasta d'un munt d'ONG que completen la feina amb la recepció irregular de milers de persones. Tot i ser el focus principal de debat, aquesta és una part reduïda. El tall gros entra a Catalunya passejant per l'aeroport i l'estació de Sants, però igualment necessita aquesta infraestructura d'acollida i de braços oberts. Solidària, està clar.

El País Basc també és una autonomia de la Corona i no es va voler afegir a aquest desfici que ha destarotat el país irremeiablement. El creixement demogràfic del País Basc ha estat del 6% en els darrers 24 anys i no ha desaparegut del mapa per manca de fills com insisteixen els instal·lats. No tenim fills!, repeteixen com a lloros com si el problema, que ho és, només fos aquest. Els maltractadors sempre donen la culpa a tercers, un fet que algun dia n'haurem de parlar perquè sempre algú, des de la política, des de l'acadèmia, des d'on calgui, ens responsabilitza als ciutadans d'allò que els autonomistes ni fan, ni volen fer.

El País Basc és ara més ric i, com a mínim, igual de basc que als anys 80, tot i que amb la llengua han avançat sobretot entre els més joves i la majoria de famílies volen dur la canalla a les *ikastoles*, voluntàriament.

La política immigratòria de la mala llet, la del tal com raja i la desorganització impune que es va aplicar als anys seixanta es va tornar a repensar probablement els 90 després dels Jocs per tornar a satisfer a molts dels que ja se

n'havien aprofitat durant aquells anys tan productius de la dictadura. Hi ha molts sectors econòmics que van veure que era una bona fórmula, no per crear riquesa per al país, sinó per escalfar altre cop els negocis. Per escalfar la màquina quan el diner públic de les grans obres començava a aflluïxar.

Al principi costa d'acceptar-ho perquè un ciutadà normal no pot imaginar-se que els seus polítics triats per fer el contrari els enganyin com ho han fet. La *kermese* de l'1-0 ens ha obert els ulls i sabem millor amb qui tractem. **La immigració serveix per això, sobretot, i no per fer actes de caritat o redimir-se de segons quins pecats.** A alguns els ha servit per fer-se més rics i a altres per fer-se un sou. Un bon sou a l'administració o als satèl·lits de l'administració regional, que n'hi ha un munt. I de retruc, ha empobrit el país i també deixen a moltes de les persones que han cridat tirades pels carrers de Barcelona tot i *el Volem acollir*.

Un país que es troba també assolat per les conseqüències morals de la corrupció generalitzada dels processistes perquè és clar que estafar com han estafat als catalans aquesta colla d'irresponsables cobdiciosos escampa el desencís i la desorientació.

El senyor Pujol hauria de saber que així tenim el país. Jo crec que ho deu saber perquè ell sempre ha estat molt perspicaç i aquest llegat final no hi ha bàscula que ho compensi. Això no el pot satisfer.

Han empobrit Catalunya i han condemnat a la catalanitat, als catalans, a desaparèixer definitivament. Un llegat, francament molt nefast. Molt nefast, més enllà dels seus problemes amb la hisenda espanyola que els entenem, però que tenint en compte el panorama general ara ja només són una anècdota i, el seu un problema personal amb la metròpoli que en el fons vostè tant estimava.

Crec que els catalans ens mereixem saber per què, i a canvi de

què, el Molt Honorable 126è president de la Generalitat, sota la Corona d'Espanya, va prendre aquesta decisió.